

ALINA ALBERT

ȘANSA

Dicționar explicativ pentru vieți în colaps

Capitolul I

Șansa de a fi bogat

Capitolul II

Șansa de a fi iubit

Capitolul III

Șansa de a ierta

Capitolul IV

Șansa de a experimenta

Capitolul V

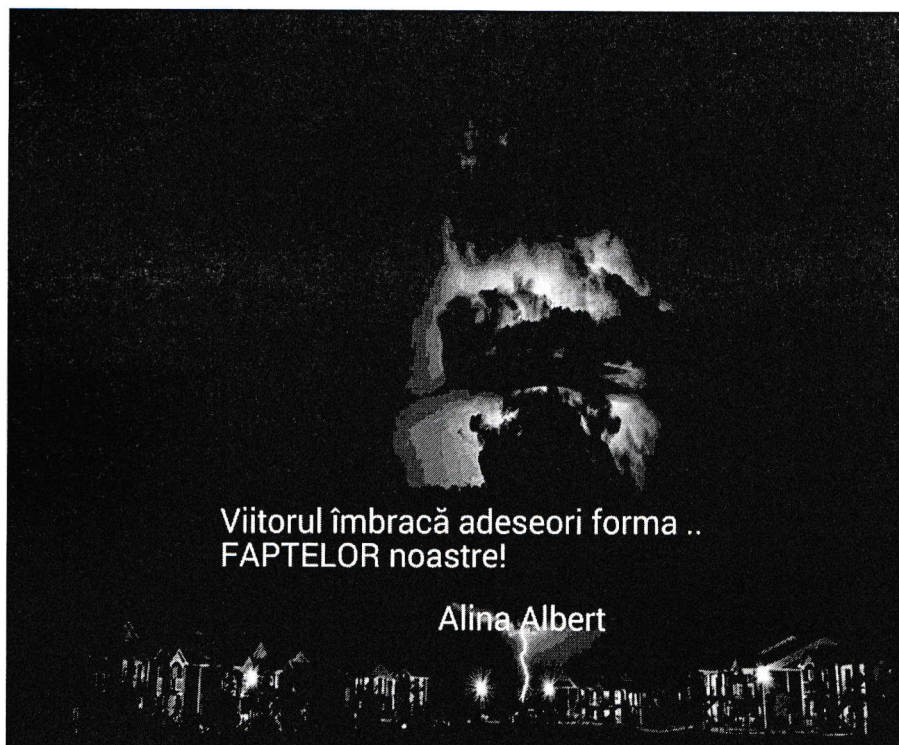
Șansa de a alege

Capitolul VI

Șansa de a fi liber

Capitolul I

Șansa de a fi bogat

În cele mai grele momente ale vieții mele mi-aș fi dorit să am acces la un dicționar-minune care să-mi traducă așa, ca pentru o ignorant în școala vieții, ce semnificație avea tot ceea ce îmi era dat să trăiesc.

Când înțelegi ceea ce ți se întâmplă, măcar ai o șansă reală să începi să te poziționezi corect și să-ți revii. Dacă propria viață rămâne o continuă enigmă, orbecăi cu frustrare prin hățișurile ei, vlăguit de energie și obosit de presiunea unor întrebări fără răspuns.

Puțini oameni reușesc să-și păstreze demnitatea, puțini reușesc să nu ridice mâna acuzatoare spre cer, căutând răul în afară și nu în interior.

Toamna se lăsa astenică peste reședința mea din Snagov. O frunză de arțar mi-a șters alene creștetul capului, alunecând spre paharul de whisky din fața mea, ca o dojană mută peste excesele vieții mele. Mi-am amintit că din armată nu mai observasem o fruză căzând. Să tot fi fost vreo douăzeci de ani de atunci. Am muncit haotic, ca un nebun, de dimineață până seara. Îmi permiteam doar cu pauze scurte, mușcând hulpav din plăcerile vieții, ca un câine hăituit. De ce? De prost. Este singurul răspuns pertinent pe care îl pot găsi.

Cine ar fi crezut că îmi voi petrece aniversarea celor 41 de ani singur, în tovărășia unei frunze și a unei sticle de Jack?

Mi se părea cea mai sinceră companie pe care mi-o puteam permite. Restul oamenilor din viața mea se făcuseră nevăzuți. Falimentul are darul să pună pe fugă nelipsitele căpuse pupincuriste. Cum am ajuns aici, Dumnezeu?!

Simțeam pentru prima oară în viață fiori reci pe șira spinării.

Acum un an eram în plină glorie. Aveam conturile pline, femeii care mă priveau ca pe un zeu și un curaj sinonim cu tupeul în fața vieții. Mi-am serbat cei 40 de ani cu focuri de artificii și vreo 100 de invitați. Nimeni din jur nu-mi bănuia căderea. Dacă mi-ar fi spus cineva că în mai puțin de un an urma să pierd tot ce aveam, l-aș fi crezut nebun. Dar ca să fiu sincer, a existat totuși un prooroc al întregului meu dezastru – cea de-a doua soție. Nu o ascultam. Nu ascultam pe nimeni. Nu aveam timp nici măcar să mă ascult pe mine însumi. Mă înconjurasem de personaje obscure care mă pupau în fund pentru un telefon, o excursie sau o mașină. Nu mă interesa foarte tare cu cine lucram sau colaboram. Îi consideram instrumente de lucru. Le vedeam toate defectele, viclenia, prostia dar nu mă împiedicam de ele. Îmi vedeam de drumul meu, surd și orb la toate semnalele de avertizare pe care mi le dădea viața.

Nu doream decât să-mi cresc firma de brokeraj iar peste doi ani s-o vând pe cateva zeci de milioane de euro și să mă pensionezez într-un paradis tropical. Toate acestea mi se păreau atât de străine, de parcă n-ar fi fost niciodată în viața mea. Mă simțeam spectatorul trist , obosit și alcoolic al propriei mele vieți. Viața mea începuse curat, frumos...

Undeva, pe traseu, diavolul mi-a agățat sufletul și l-a tras ușor către el, puțin câte puțin, pe nesimțite. Iată-mă prizonier la poarta iadului. Mi-am scos pistolul și i-am plimbat țeava pe obrazul drept.

În subconștient îi arătam vieții mele că n-are obraz. Nu era încărcat, dar ar fi putut să fie. Metalul rece mi-a trezit simțurile din amorțeală. Și telefonul.

Telefonul care suna obsesiv. Am verificat iritat ecranul. Era bomboana de pe colivă. Mai exact, fosta mea nevastă. Ultima. Avea o insistență patologică. De-aia m-am și însurat cu ea. Perseverența mi se părea o calitate. Plecam o dată la trei luni de acasă și mă urmărea cu stoicism până mă aducea înapoi. Abia când a aflat că sunt falit a acceptat divorțul. De teamă să nu-și piardă bunurile dobândite înainte de căsătoria cu mine.

N-aveam chef de ea. De fapt n-am avut niciodată.

M-am trezit în căsnicia asta așa, aiurea-n tramvai, exact ca atunci când îți cumperi un obiect scump, de care nu ai neapărată nevoie și mai primești și un flecușteț bonus, ca să nu ți se pară prea mare păcăleala. Nici prima căsătorie nu fusese o încântare, dar am scuza că eram foarte tânăr. Prost o fi ăla care s-o mai însura vreodată! Și cum destinul are un nestăvilut chef să te contrazică, anul următor, complet falit, alcoolic și debusolat, mă căsătoream cu acte, a treia oară!

În privința femeilor m-am consolatat întodeauna foarte ușor, trecând cu lejeritate peste divorțuri, despărțiri sau povești de iubire neîncepute. Erau femei și ocupau un loc important, dar nu de neînlocuit în inima mea. Bătăliile decisive ale vieții mele se măsurau în afaceri, case, mașini. Femeile erau redute mult prea accesibile pentru mine. Mi se oferise prea mult, diversificat și îmi pierdusem oarecum interesul. Mă obișnuisem că, indiferent de momentul vieții, palierul sentimental era acoperit.

Dar nu eram deloc pregătit pentru eșecul financiar absolut pe care mi-l rezervase soarta! Deși mă ridicasem de nenumărate ori, acum mi se părea imposibil. Eram prea obosit și ruinat interior.

Și deodată simt cum un fir de revoltă îmi sfredelește creierul până la durere - de ce să fie soarta așa ostilă și potrivnică cu mine?! Am muncit de când mă știu, n-am furat, n-am înșelat...

Unde, unde am greșit?! Ce nu am făcut bine?! Am adormit târziu, anesteziat de Jack.

Uneori, o viață frumoasă
este trăită mizerabil...

Prima lecție pe care am învățat-o a fost aceea că, atunci când pui o întrebare justă cu privire la situația în care te afli, răspunsul nu întârzie niciodată.

Am început să fac bani de foarte tânăr. În liceu, dădeam meditații la matematică, dar câștigam bani frumoși și din reparații video-tv. Apoi am devenit student la electronică și lucram ca electronist la fabrica de mașini unelte și strunguri. Eram foarte bun, vroiau să mă trimită în Australia, să fac parte din echipa care urma să pună un strung în funcțiune. N-au mai apucat, a venit revoluția.

Apoi a venit firma Orion în România și a organizat un concurs pentru reprezentanță service video-tv.

L-am câștigat eu și Mihai Trif, un inginer electronist mult mai experimentat decât mine. După șase luni, deveneam primii reprezentanți Orion în România. Ne-am înțeles bine o vreme, apoi am descoperit că, în neaoșul stil românesc, când eu eram plecat cu treabă prin țară, Trif își băga încasările în buzunar. Am descoperit și am plecat. Eram prea tânăr și nu știam să iert, să dau a doua șansă. De un singur lucru îmi pare rău din experiența Orion- că nu am acceptat oferta lor de a lucra în Germania, poate altă turnură ar fi luat viața mea.

Am impresia că diavolul m-a ochit așa supărat cum eram și s-a gândit că așa putea fi o pradă ușoară.